

Στήν Πάνσεπτό Της Κοίμηση, ἄτεχνον Ἐγκώμιον

«Αἱ γενεαὶ πᾶσαι μακαρίζομέν σε τήν μόνην Θεοτόκον...»

Ἀλήθεια, τί ἄλλο θά μπορούσαμε νά ποῦμε, νά καταθέσουμε στή Χάρη Σου, Παναγία μας, ἀφοῦ τὸ ξέρουμε πιά, ὅτι Ἐσὺ μοναχὰ μᾶς συμπονᾷς καὶ μᾶς σκέφτεσαι. Μᾶς συλλογᾷσαι ὡς Μάνα κι ὡς Παναγία. Γιατὶ μέσα στὸ δικό μας, τὸ ἀνθρώπινο τὸ γένος ἔχεις βλαστήσει καὶ εἶσαι μεγαλωμένη, ἔχοντας ὅλους τοὺς καημούς καὶ τὰ βάσανα τῶν ἀπλῶν, φτωχῶν κι ἀσήμαντων συν-ανθρώπων Σου στήν ποδιά Σου -προίκα, λὲς πολύτιμη-, πού θὰ Τήν παραδώσεις ἀκέραιη στὰ Χέρια τοῦ Κυρίου Σου. Ἐκείνου δηλαδή, πού Σε ἀξίωσε «ἐν κοιλίᾳ θεοπρεπῶς» νὰ Τὸν δεχτεῖς. Ἐκείνου πού μᾶς ἀξίωσε «θείας κοινωνοὶ φύσεως» (πρβλ. Β' Πέτρ. 1, 4) νὰ καταστοῦμε. Ποιοί; Ἐμεῖς οἱ ἀχρεῖοι καὶ συνάμα ἄφρονες. Οἱ εὐεργετηθέντες ἀχάριστοι, πού ἀναμασᾶμε καθημερινὰ τὴν ἀγνωμοσύνη μας ἐπιμένοντας πάντα στὸ θέλημά μας καὶ στήν ἐκζήτηση εὐκαιριῶν γιὰ αὐτοπροβολή, αὐτοδικαίωση, αὐτονομία.

Κι ὅμως Ἐσὺ δὲν τὰ ὑπολογίζεις ὅλ' αὐτά. Γιατὶ εἶσαι Μάνα. Καὶ μιὰ Μάνα τὸ παιδί της τὸ ἀγκαλιάζει καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸ συνεφέρει, ὅσα σφαλματα καὶ νὰ κάμει. Γιατὶ μπορεῖ νὰ μὴ μᾶς γέννησες, μᾶς ἀναγέννησες ὅμως κι αὐτὸ εἶναι ὕψιστο εὐργέτημα, πὺν ὀφείλουμε νὰ μὴν τὸ ξεχνᾶμε, γιατί τότε δὲν θὰ εἴμαστε μοναχὰ ἀχάριστοι, ἀλλὰ κάτι πολὺ περισσότερο· θὰ μεταποιηθοῦμε ἀπὸ ἄνθρωποι σὲ κτήνη. Μὲ βάνανυση συμπεριφορά, ἠθικὴ πώρωση καὶ ἀγριότητα πὺν ὑπερβαίνει καὶ τοὺς νόμους τῆς ζούγκλας. Ἐσὺ ὅμως μᾶς θέλεις μὲ τὴ σφραγίδα τῆς ἀγιότητος, ὡς Παν-Αγία πὺν εἶσαι. Γιὰ νὰ ἀνατρέψουμε τὰ σχέδια τοῦ μισοκάλου, ὅπως Ἐσὺ κάποτε μὲ τὴν ἐνάρετο βιοτὴ θεοπειθῶς ἔπραξες, ὅταν *«τῷ ἔκτω μηνὶ ἀπεστάλη Ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελίσασθαι Σε...»*. *«Γένοιτο μοι κατὰ τὸ ρῆμα σου...»*, εἶπες τότε. Ὅπως, δηλαδή, οἱ παλιοὶ λέγανε· *«Τοῦ Θεοῦ νὰ γένει...»*. Κι ἔγινε τοῦ Θεοῦ τὸ θέλημα· ν' ξανανοίξει ὁ Παράδεισος πὺν γιὰ τὸν Ἄνθρωπο ἔφτιαξε, κι Ἐσὺ τὰ κλειδιά του τὰ κρατᾶς καὶ μᾶς τὰ φιλεύεις νὰ εἰσοδεύσουμε... Καλὴ μας Παναγία, γλυκυτάτη Μάνα!!!

Πῶς, λοιπόν, νὰ μὴ Σοῦ ποῦμε μὲ λαχτᾶρα, συγκίνηση καὶ παιδικὴ εἰλικρίνεια τὰ παρακάτω, πὺν ἀσφαλῶς συνοψίζουν ἓνα πράγμα· ὅτι εἶσαι μιὰ μεγαλὴ τρυφερὴ ἀγκαλιὰ πὺν μέσα της ἀπαγκιάζουμε;

«Πρὸς τίνα καταφύγω ἄλλην Ἀγνή; πὺν προσδράμω λοιπόν καὶ σωθήσομαι; πὺν πορευθῶ; ποῖαν δὲ ἐφεύρω καταφυγὴν; ποῖαν θερμὴν ἀντίληψιν; ποῖον ἐν ταῖς θλίψεσι βοηθόν; Εἰς σὲ μόνην ἐλπίζω, εἰς σὲ μόνην καυχῶμαι, καὶ ἐπὶ σὲ θαρρῶν κατέφυγον».

Μιὰ ἀγκαλιὰ πὺν τὴ νοιώθουμε καὶ τώρα, καθὼς ἐτοιμαζόμαστε γιὰ τὴν θεία Σου Κηδεῖα. Ἐπειδὴ εἴμαστε σίγουροι πῶς, *«ἐν τῇ Κοιμῇσει τὸν κόσμον οὐ κατέλιπες, Θεοτόκε...»*. Κι ἔτσι εἶναι.

Δεκαπενταύγουστος 2016

Πρωτοπρεσβύτερος Κων. Ν. Καλλιανός

Ἐφημέριος

Ἰ. Ν. Ἀγ. Παντελεήμονος Σκοπέλου